

Bilag I. Underbilag e.

Højesteret.

København, den 18. Marts 1920.

Til Justitsministeriet.

Justitsministeriet har i Skrivelse af 9. f. M. — Brev Nr. 2540, Journ. Nr. V. — udbedt sig en Udtalelse fra Højesteret angaaende et Lovforslag, som i Ministeriet haves under Overvejelse, hvorved offentlig Votering i Højesteret skulde paabydes, og Bestemmelserne om Voteringens Rækkefølge i § 13 i Højesteretsinstruksen af 7. December 1771 ophæves, saaledes at Pligten til at votere først efter Omgang kunde paalægges samtlige Rettens Medlemmer efter dens nærmere Bestemmelse.

I denne Anledning skal Højesteret udtale følgende:

Efter § 214, 1ste Stykke, i Lov Nr. 90 af 11. April 1916 om Rettens Pleje fastsætter de Retter, der ikke beklædes af en enkelt Dommer, selv de fornødne Regler for Afstemningsordenen og kan bestemme saadanne Forandringer i disse, som de til enhver Tid anser for hensigtsmæssige, kun at Præsidenten altid stemmer sidst. Herved er den i Justitsministeriets Skrivelse omtalte Bestemmelse i Højesteretsinstruksen bortfaldet, og Frihed med Hensyn til Afstemningsordenen hjemlet bortset fra den nysnævnte Bestemmelse om Præsidentens Stemmegivning. Højesteret kan ikke anse det for heldigt, at der gøres Forandring i denne Bestemmelse, og maa i det hele finde den heromhandlede Del af Lovforslaget upaakrævet.

Et Paabud om offentlig Votering maa Højesteret fraraade.

Højesteret er ubekendt med de Grunde, som har bevæget Justitsministeriet til at søge Ændring foretaget i den først den 1. Oktober f. A. i Kraft traadte Bestemmelse i Retsplejelovens § 214, 2det Stykke, hvori det for alle Retter bestemmes, at „Dommernes Raadslagninger og Afstemninger maa ikke overværes af Tilhørere med Undtagelse af Retsskriveren“, og hvorved den Højesteret ved Loven af 8. Marts 1856 § 2 tillagte Beføjelse til i hver enkelt Sag at vælge offentlig Stemmegivning er bortfaldet.

I Diskussionen om offentlig Voterings Fortrin ser man det imidlertid undertiden anført, at Befolkningen ved at have Løjlighed til at overvære Voteringen skulde vinde større Forstaaelse af og Tillid til Retsplejen. Højesteret føler sig dog forvisset om, at disse Fordele kun i meget begrænset Grad vilde kunne naas ved Indførelse af offentlig Votering. I de fleste Sager vil det være vanskeligt for Ikke-Jurister at forstaa Voteringerne, der for en væsentlig Del drejer sig om Forstaaelsen og Anvendelsen af Lovbestemmelser og andre Retsregler, og som ikke kan anlægges paa at fattes af enhver. De ikke sjældent misvisende Avisreferater viser, hvor vanskeligt det er for Lægfolk at følge Forhandlingerne for Retten; og det vil let hælde, at Tilhørerne langt fra at vinde større Forstaaelse for Retsplejen tværtimod til Skade for Tilliden til denne og for dem selv vil misforstaa de afgivne Vota. Med Hensyn til Jurister maa det staa som meget tvivlsomt, om de ikke har større Fordel af Domspræmisserne, i hvilke de i det hele og store finder, hvad Retten har villet fastslaa, end af Kendskab til